

Materia separatam. §. 4. imprimis DE-
 um. §. 1. & 5. & quidem secundum pro-
 prias ejus rationes. §. 2. & 3. Quia verò
 primum Ens contemplatur, ideoq; et-
 jam optima ratione & ordine de Ente,
 quat. Ens est, agit. §. 7. &c. imprimis ve-
 rò de substantiâ. §. 10. & principiis Substā-
 tiæ §. 11. & quoniam de Ente in genere
 tractat, prima quoq; principia Axio-
 matica considerare debet. §. 12. & reli-
 quarum disciplinarum principia. §. 13.

§. 1. Si datur Scientia, quæ substantiam considerat
 immobilem seu immaterialem, qualis est DEus: vel si
 datur scientia, quæ DEum considerat, alia, quam Sapien-
 tia prima, illa certè erit sciētia maximè divina, & maxi-
 mè honorabilis, & ipsa Sapiētia prima melior & præstā-
 tior: quod absurdum esse & contradictionem involve-
 re videtur. ἔτε γὰρ τῆς τοιαύτης ἀδὴν χρὴ νομίζεν τιμιωτέραν. &c.
*Nec enim decet aliam scientiam, quam Sapientiam, majore ho-
 nore dignam putare: quæ enim maximè divina est, illa etiam
 maximo honore est digna: divina autem scientia propter duas
 saltem esse potest rationes. 1. Scientia divina erit, quam maximè
 DEus habet. 2. Quæ tractat de rebus divinis, sola autem Sa-
 pientia prima utrumq; consecuta est, lib. 1. Met. c. 2.*

§. 2. Quamvis autem primo intuitu statim absurdū
 videatur, à Sapientis cognitione removere specialem

B 2 DEI